

пѣтлюва челядь. Сега въ сѣщия дворъ живѣеше и едно червено рошаво куче, Рунто на име, но то бѣ кротко животинче и не имѣ правѣше нищичко. Често ги оставяше дори да си поклѣвнатъ отъ неговото ядене; затуй и тѣ го обичаха.

Една заранъ Крѣслю си се разхождаше спокойно изъ градината задъ кжщата. А тамъ, чакъ накрая на дървения стоборъ, имаше чудно купище, при което той много обичаше да ходи. Да го видишъ само, какъ гордо-гордо се качваше той на купището, и какъ грѣмливо ехтѣше неговото „кукуригу“ изъ цѣлото поле.

И днеска Крѣслю се запжти най-напрѣдъ къмъ купището. И тъкмо когато бѣ се унесълъ да търси, рови и кукурига, съзрѣ край отсрѣщната рѣкичка Кума-Лиса. Клекнала, тя не се помръдваше и гледаше втренчено земята. Крѣслю бѣ слушалъ често за злия разбойникъ, ала никогажъ не бѣ го виждалъ и защото Кума-Лиса бѣ сѣщо съ червена козина и приличаше много на куче, рече да му заговори.

— Ей, байно, не си ли ти братъ на нашъ Рунтю?

А Кума-Лиса се облизваше отколѣ за сладкото месце на младото пѣтленце и си мислѣше:!

„Ела ми само отсамка, ще ти кажа азъ тебѣ!“

И таеше се тя, не мръдваше и се правѣше, че нищо не чува.

— Ей, байно, не си ли ти братъ на нашъ Рунтю?

— завика Крѣслю още по-силно.

— Ахъ, Крѣслю-другарю, ти ли си? — отвърна най-послѣ хитрата Кума-Лиса и дигна глава. — Много ми е драго, че те виждамъ! Истина, азъ съмъ братъ на Рунтю и той ми е говорилъ много често за тебе и братъ ти Закачко; вие и двама пѣете много хубаво; не знаете, колко ми е драго като ви слушамъ. Жално, че съмъ се простудилъ, а простудата ме удари въ ушитѣ и сега не дочувамъ твърдѣ. Ще ми направишъ голѣмо добро, ако прѣскочишъ стобора и ми попѣнешъ отблизу.